

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 11 iulie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgerichtshof – Austria) – procedură inițiată de CX

(Cauza C-629/16) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară – Transporturi rutiere internaționale – Acord de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia – Articolul 9 – Protocol adițional – Articolele 41 și 42 – Libera prestare a serviciilor – Clauza de standstill – Decizia nr. 1/95 a Consiliului de asociere CE-Turcia – Articolele 5 și 7 – Libera circulație a mărfurilor – Reglementare națională care restrânge dreptul întreprinderilor de transport de mărfuri cu sediul în Turcia ca vehiculele lor să circule pe teritoriul statului membru vizat – Obligația de a obține fie o autorizație acordată în limitele unui contingent stabilit în temeiul unui acord bilateral încheiat între statul membru menționat și Turcia, fie un permis eliberat pentru un singur transport care prezintă un interes public major)

(2018/C 319/04)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgerichtshof

Părțile din procedura principală

CX

cu participarea: Bezirkshauptmannschaft Schärding

Dispozitivul

Dispozițiile Acordului de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, semnat la 12 septembrie 1963 la Ankara de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acesteia din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963, ale Protocolului adițional semnat la 23 noiembrie 1970 la Bruxelles, care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele Comunității prin Regulamentul (CEE) nr. 2760/72 al Consiliului din 19 decembrie 1972, și ale Deciziei nr. 1/95 a Consiliului de asociere CE-Turcia din 22 decembrie 1995 privind punerea în aplicare a etapei finale a uniunii vamale trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia întreprinderile de transport rutier de mărfuri cu sediul în Turcia nu pot efectua un asemenea transport către acest stat membru sau pe teritoriul acestuia decât dacă dispun de documente de identificare eliberate în limitele unui contingent stabilit pentru acest tip de transport în temeiul acordului bilateral încheiat între statul membru menționat și Republica Turcia sau dacă li s-a eliberat un permis în temeiul unui interes public major, cu condiția ca această reglementare să nu conțină o nouă restricție privind libera prestare a serviciilor, în sensul articolului 41 alineatul (1) din protocolul adițional menționat, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

⁽¹⁾ JO C 104, 3.4.2017.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 12 iulie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Consiglio di Stato – Italia) – VAR, Srl, Azienda Trasporti Milanesi SpA (ATM)/Iveco Orecchia SpA

(Cauza C-14/17) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară – Achiziții publice – Directiva 2004/17/CE – Articolul 34 – Furnizare de piese de schimb pentru autobuze și troleibuze – Cerințe tehnice – Produse echivalente – Posibilitate de a face dovada echivalenței după atribuirea contractului)

(2018/C 319/05)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din procedura principală

Apelante: VAR, Srl, Azienda Trasporti Milanesi SpA (ATM)

Intimată: Iveco Orecchia SpA

Dispozitivul

Articolul 34 alineatul (8) din Directiva 2004/17/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 de coordonare a procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale trebuie interpretat în sensul că, atunci când cerințele tehnice care figurează în documentele contractului se referă la o marcă, la o origine sau la o producție determinată, entitatea contractantă trebuie să impună ca ofertantul, chiar în cadrul ofertei sale, să facă dovada echivalenței produselor pe care le propune în raport cu cele definite în cerințele tehnice menționate.

(¹) JO C 168, 29.5.2017.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 11 iulie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Korkein oikeus – Finlanda) – Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp./Rajavartiolaitos

(Cauza C-15/17) (¹)

[Trimitere preliminară – Convenția de la Montego Bay – Articolul 220 alineatul (6) – Competența statului de coastă – Competența Curții de a interpreta prevederile dreptului internațional – Directiva 2005/35/CE – Poluare cauzată de nave – Articolul 7 alineatul (2) – Convenția Marpol 73/78 – Deversare de hidrocarburi în zona economică exclusivă de către o navă străină aflată în tranzit – Împrejurările în care un stat de coastă poate să întenteze o acțiune împotriva unei nave străine – Libertatea de navigație – Protecția mediului marin – Prejudicii grave sau risc de a cauza prejudicii grave litoralului, intereselor conexe sau oricăror resurse ale mării teritoriale sau ale zonei economice exclusive – Probe obiective clare]

(2018/C 319/06)

Limba de procedură: finlandeza

Instanța de trimitere

Korkein oikeus

Părțile din procedura principală

Recurentă: Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp.

Intimată: Rajavartiolaitos

Dispozitivul

1) Articolul 220 alineatul (6) din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării, semnată la Montego Bay la 10 decembrie 1982, și articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2005/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind poluarea cauzată de nave și introducerea unor sancțiuni, inclusiv sancțiuni penale, pentru infracțiunile de poluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009, trebuie să fie interpretate în sensul că expresia „probe obiective clare”, în sensul acestor dispoziții, se referă nu numai la săvârșirea unei încălcări, ci și la dovada consecințelor acestei încălcări.